

V.

Мисията на Радовичъ. — Прѣдложенията на Германия по източния въпросъ. — Едно писмо на херцогъ Деназъ.

Френското правителство било неспокойно въпрѣки увѣрѣнията, които давалъ генералъ Ле Фло отъ Петербургъ. Френскитѣ политически мѣже се питали дали не ще бжде по-разумно да се покорятъ на исканията на Германия и да прѣустановятъ въоръженieto на армията. Децъ казъ билъ единичкиятъ, който казвалъ. „какво ще разоръжаваме“? Правителството имало вече подробни свѣдѣния за мисията на Радовичъ. Гонто-Биронъ, френски посланикъ въ Берлинъ прѣдава въ единъ отъ своитѣ рапорти разговора си съ Радовичъ при една срѣща въ единъ салонъ.

„Можете ли да ни гарантирате, казалъ германскиятъ дипломатъ на френския посланикъ, че нѣмате намѣрение да сключите съюзъ съ нѣкоя велика сила и да потърсите реваншъ? Ако ние ви оставимъ да си вършите, каквото искате, вие ще отидете много надалечъ и тогава ние ще имаме всичкитѣ основания да се страхуваме отъ васъ. Разбира се, въ такъвъ случай, въ нашъ интересъ е и въ интереса на цѣла Европа е да не чакаме много и прѣди вие да стѣпите здраво на краката си да ви унищожимъ“. Непокройната нѣмска дипломация слѣдила зорко постѣпкитѣ на Франция въ Русия и мисията на Шодорди въ Интерлакенъ и тя подозирала, че френцитѣ ухагиватъ на Русия. А който познава добръ нѣмската дипломация, ще си обясни много лесно, че Радовичъ, безъ да е ауторизиранъ не може да държи подобенъ езикъ. Въ противенъ случай, за тѣзи думи, той би понесълъ тежка отговорностъ, за гдѣто дава възможностъ да се разбере официалното мнѣние въ Берлинъ за Франция. Неговиятъ колега, графъ Арнемъ, за много по-незначително опущение падна въ немилостъ. Отъ друга страна, бързата и блѣстяща кариера на Радовичъ, като секретаръ на Берлинския конгресъ и по-послѣ посланикъ въ Цариградъ показва, че този дипломатъ никога не е ималъ прѣдъ видъ да прави опущения за да падне въ немилостъ.